

ORASUL SI STATUL IN EVUL MEDIU

Apariția și dezvoltarea orașelor, a centrelor meșteșugărești și comerciale au impulsat dezvoltarea producției și schimburilor dintre orașe ceea ce au dus la apariția unei piețe interne. Schimburile de produse nu puteau fi realizate decât între oamenii liberi. Libertate de care se bucurau orașele, ceea ce au dus „la discuții de libertate”. În orașe s-a trecut la un nou mod de viață „civilizația urbană” care era un factor de progres în lumea medievală.

La începutul mil. II, cea mai mare parte a populației Europei locuia la sate. Viața pe care o duceau oamenii în satele medievale se desfășura într-un ritm lent, în funcție de succesiunea anotimpurilor și de desfășurarea muncii agricole.

Cresterea producției alimentare s-a datorat măririi suprafeței pământului arabil, dar și metodelor de lucru îmbunătățite. Printre acestea se numărau sistemul de cultivare „trei câmpuri” și folosirea morilor de apă; aceste două metode erau cunoscute de mult, însă s-au răspândit în perioada medievală. Fără o producție ridicată, hrănirea populației din orașe ar fi fost imposibilă, orașe a căror creștere a fost una dintre cele mai importante trăsături ale secolelor XI și XII. În Epoca Întunecată, centrele urbane al căror număr scăzuse au continuat să decadă. Doar câteva orașe, în special în Italia, au reușit să-și mențină o bogată activitate economică, dar acestea nu se puteau compara cu capitala bizantină, Constantinopol, sau cu marile orașe ale lumii islamice.

Hrana țăranilor se baza pe consumul cerealelor. Fără de Antichitate a crescut ponderea legumelor.

Hrana nobililor era mult mai bogată: carne, pește, vinuri, dulciuri și fructe.

Orașele noi au apărut mai ales la intersecția drumurilor comerciale, cum ar fi în Peninsula scandinavă, Polonia, Cehia.

Prosperitatea și extinderea orașelor erau strâns legate de creșterea numărului construcțiilor în Europa Medievală. Castelul de piatră sugera continuarea dominației nobilului feudal, dar în multe zone acesta servea drept centru și citadelă unui nou oraș. Marile catedrale erau elemente urbane esențiale, în a căror construire și finanțare se implica de obicei întreaga comunitate. Contribuțiile generoase ale mirenților făceau ca Biserica să fie prosperă, ajutau colegiile universitare și contribuiau în mare măsură la construirea bisericilor și manastirilor. Între timp, casele breslelor, spitalele, casele de amănunt și alte instituții publice și private puneau în evidență faptul că orașul medieval devenise o comunitate complexă, consolidată.

Printre altele, orașul reprezenta centrul unde meșteșugarii își puteau confecționa și vinde marfurile. De aici a luat naștere o instituție specifică Evului Mediu, breasla meșteșugarilor. Deși deseori comparată cu sindicatul, breasla era total diferită de acesta deoarece accepta orice persoană care se pricepea la o anumită meserie - maistri, calfe (muncitori calificați) și ucenici. Scopurile breslei erau menținerea standardelor lucrătorilor și protejarea membrilor săi, care (într-o lume în care clienții erau relativ puțini) includea stabilirea numărului celor admisi în breaslă, asigurându-se de asemenea că persoanele din afară să nu facă afaceri. Breasla avea un statut care trebuia respectat